

Baghdad-konferencen er til for at redde USA, ikke Irak! Nabostaternes deltagelse, især Syrien og Iran, er en udfordring af muslimernes følelser

USA kaldte gennem tungen af sit produkt, "Nouri al-Maliki", til afholdelsen af en konference i morgen, lørdag d. 10/3/2007 i Baghdad, med deltagelse af Sikkerhedsrådets stater og Iraks nabostater, for at give konferencen et internationalt og regionalt islæt. Men realiteten af og meningen med konferencen er ikke andet end direkte forhandlinger mellem USA, som har indkaldt til konferencen, og Iran og Syrien, som begge har imødekommet denne. Således er disse stater dem, der efterspørger og er de efterspurgte. Hvad konferencens formål angår, så er "tilvejebringelsen af sikkerhed for Iraks befolkning" den falske erklæring, mens det virkelige formål bag kulisserne, og endda på scenen, er at komme USA til undsætning i dens knibe og at sikre USA's fremgang i dens nygamle Mellemosten-projekt med dets store og nye navne og appendikser.

For at *ummah* kan opfatte sagens virkelighed, kaster vi blikket lidt tilbage:

USA besatte Irak og troede, at den udenlandske irakiske opposition, som USA havde bragt til Irak mellem og bag sine kampvogne, ville sikre USA stabilitet i Irak og forberede et sikkert fremstød for den amerikanske politik fra Irak til hele den øvrige region, hvorved USA kommer til at kontrollere alle regionens grundpiller, især regionens olieresourcer og strategiske beliggenhed. Og derved vil USA udgøre en hindrende blokering for *ummahs* enhed og for etableringen af *ummahs* stat, *Khilafah Rashidah*. Men den mægtige modstandskamp i Irak fik USA til at tabe besindelsen, og stigningen i antallet af USA's dræbte (soldater) fik USA til at sætte refleksionen og planlægningen over styr. Derpå begyndte USA at begå frygtelige forbrydelser mod civile og fangere og mod sten og træ til den grad, at USA fik nogle af dem, som blev ramt af blindhed og fulgte efter USA, til at se og forlade USA. Derefter tyede USA over til splid mellem sunnitter og shiitter, hvor det bomber centre tilhørende den ene part og andre centre tilhørende den anden part, og et marked her og et marked der ...

Men alt dette fik ikke USA ud af sin knibe, men knibens dybde og vidde blev forøget. USA kunne heller ikke finde noget andet tilflugtssted eller nogen anden flugtvej end at mobilisere sine produkter, regionens regenter, så disse kan tage sig af dem, der gør front mod USA, og dermed finde en udvej for USA fra dens knibe og sikre dens besættelse og lette dens fremstød i dets storslået Mellemosten-projekt for at udforme regionens varme sager i Palæstina, Libanon, Syrien, Irak og Iran på amerikansk vis ved at samle regionens regenter om et ovalt bord i en konference, affødt af den berygtede Madrid-konference.

At samle disse regenter krævede en iscenesættelse ... og den første iscenesættelse var juli-aggressionen på Libanon, men den islamiske modstands sejr førte til den amerikanske plans fiasko. Derfor kunne USA ikke samle dem, hverken om et ovalt eller endda et rektangulært bord!

USA's knibe blev herunder forværret i Irak, antallet af dens dræbte (soldater) tiltog og jorden brændte mere og mere under USA's fødder ... og på dette tidspunkt blev Baker-Hamilton-dokumentet offentliggjort. Som vi tidligere har sagt, så er det ikke tilfældigt, at kommissionen, der blev sammensat for en række måneder tilbage, offentliggør sin rapport under disse omstændigheder, da USA's fiasko gennem de militære angreb var øjensynlig, uanset om det var aggressionen på Irak eller gennem juli-aggressionen på Libanon. Rapporten kom derfor for at genoptage kursen i USA's planer for at udforme regionen, men denne gang under "den diplomatiske offensiv", ligesom det blev nævnt i rapporten, i stedet for den militære offensiv.

Kommissionens rapport koncentrerede sig eksplicit om nabostaterne og nævnte specifikt Syrien og Iran, da det stod i rapporten, at "USA skal engagere sig direkte med Iran og Syrien i et forsøg på at opnå en forpligtelse fra dem om konstruktive politikker over for Irak og de andre regionale sager,

og Washington skal reflektere over motiverne og også hindringerne i sin stræben efter et positivt resultat, og det bør undersøges, hvorvidt det er muligt at gentage det iransk-amerikanske samarbejde i Afghanistan for at implementere det over det irakiske tilfælde ...”.

Grundet kommissionens højtstående medlemmer, både i den republikanske og demokratiske lejr, var det tydeligt, at Bush ikke kunne kassere rapporten. Men rapporten krævede en iscenesættelse ... især i Syrien og Iran, da det er svært for folk i disse to lande at acceptere Irans og Syriens deltagelse i en konference for at komme USA til undsætning i dens knibe i Irak, efter de åbenlyse fjendtlige erklæringer mellem USA, Syrien og Iran. Vi så og hørte så om tovtrækkeri i forbindelse med USA's accept til at sidde med dem. Og dette for at give det indtryk, at det er Iran og Syrien, som har tvunget USA til at sidde direkte med dem, og ikke omvendt, og at de begge accepterede at deltage i konferencen som en imødekommelse af Nouri al-Malikis invitation, og ikke som en imødekommelse af USA's invitation, som om al-Maliki har en tunge, der kan indkalde til konferencen, uden at USA bevæger denne tunge til højre og venstre!

Denne konference er det initiale skridt i igangsættelsen af Baker-Hamilton-dokumentet, som er et dokument, hvis indvolde indeholder den rene gift for regionen, selvom den indpakkes i falsk ernæring, som regenterne, agenterne, benytter sig af for at hylde Baker-Hamilton-planen!

O muslimer

Baghdad-konferencen er en konference for at komme USA til undsætning i dens knibe i Irak, for at sikre dens besættelse heraf og for at tilvejebringe de sikre stabile atmosfærer for USA i regionen. Således at USA kan realisere sin tilbagevendende drøm i sit Mellemøsten-projekt gennem det politiske arbejde, efter at den ikke formåede at iværksætte projektet gennem den militære aktion. USA er i knibe, og det er en pligt, at *ummah* forøger USA's knibe for at gøre en ende på det og ikke at regimerne kappes om at give en hjælpende hånd, og endda hånden, foden og hele kroppen for USA! Enhver assistance til USA i denne retning er en forbrydelse mod Islam og muslimerne og en skrigende udfordring af deres følelser, efter at USA har trængt dybt med sine forbrydelser af menneskeudryddelse, ærekrænkelse og vanhelligelse af moskeerne og helligdommene ...

O muslimer

Manglen på eksistensen af en *Khalifah* for muslimerne, der samler dem om sandheden, er årsagen til *ummahs* fortabelse og at andre nationers flokkes om denne som ædedolkene flokkes om deres madskål. For ellers havde *khalifah'en* mødtes med sine hærledere og generalstabschefer for at erklære den almene beredskab til at hjælpe ethvert besat islamisk land for at bekæmpe dets besættelse, og ikke at regenterne i muslimernes lande mødes, som de gør i dag i en konference, for at sikre USA's besættelse af Irak med sikkerhed og fred!

Hizb ut-Tahrir advarer regenterne i muslimernes lande, og især i Syrien og Iran, mod at medvirke til at gøre denne konference til en succes for at redde USA ud af dens knibe i Irak og sikre dens besættelse heraf, hvorefter USA gør sit fremstød for at realisere sine Mellemøsten-projekter for at sønderrive regionen.

Og som en opklaring til disse – hvis de kan se – de, som viser loyalitet til Allahs fjender og tror, at fjenderne vil beskytte deres troner og styrke deres magt. Disse loyalister vil efter at have udspillet deres roller i tjeneste for den kolonialistiske *kafirs* interesser blive kasseret af denne *kafir* ligesom deres forgængere tidligere, og de vil ikke få noget godt, men skændsel i denne verden,

“Og det hinsides’ straf er visselig strengere, hvis de bare vidste (det)” (OQM. Al-Zumar 39: 26)

19. Safar 1428 e.H.
9/3/2007 e.Kr.

Hizb ut-Tahrir